

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 września 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z wniosku K. J. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł. o zasiłek chorobowy: zmienił zaskarżone decyzje i przyznał odwołującemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 29 marca 2019 roku do 3 czerwca 2019 roku (pkt 1) i oddalił odwołanie od decyzji z dnia 26 kwietnia 2019 roku w pozostałym zakresie. (2)

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2019 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. działając na podstawie art. 13 ust. 1 punkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 300) odmówił K. J. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 22 marca 2019 roku do dnia 3 kwietnia 2019 roku. Organ rentowy w uzasadnieniu wskazał, iż zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby. Organ rentowy sprecyzował, iż w okresie od dnia 1 lutego 2019 roku do dnia 21 marca 2019 roku K. J. był zgłoszony do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tytułu umowy zlecenia w firmie Zakład Usług (...) Sp. z o. o. Po ustaniu umowy zlecenia we wskazanej firmie, ubezpieczony posiadał niewyrejestrowaną inną umowę zlecenia w firmie (...) w K. do 27 kwietnia 2019 roku, a zatem prawo do zasiłku chorobowego za okres wymieniony w decyzji nie przysługuje.

Decyzją z dnia 9 maja 2019 roku nr (...)/ organ rentowy na podst. art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 645) odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 4 kwietnia 2019 roku do dnia 6 maja 2019 roku. Organ rentowy podał w uzasadnieniu, iż zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby. Ponadto, organ rentowy wskazał, że po ustaniu umowy zlecenia w firmie (...) Sp. z o.o., ubezpieczony posiadał umowę zlecenia w firmie (...) trwającą do 28 marca 2019 roku, a zatem prawo do zasiłku we wskazanym w decyzji okresie nie przysługuje.

Decyzją z dnia 27 maja 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych powołując się na art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 645) odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 7 maja 2019 roku do dnia 3 czerwca 2019 roku. Organ rentowy powołał się na to, iż zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby. Ubezpieczony od dnia 1 lutego 2019 roku do 21 marca 2019 roku był zgłoszony do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tytułu umowy zlecenia w firmie Zakład Usług (...) Sp. z o.o., a po ustaniu umowy zlecenia w firmie, ubezpieczony posiadał niewyrejestrowaną umowę zlecenia w firmie (...) do dnia 27 kwietnia 2019 roku, a zatem prawo do zasiłku nie przysługuje za okres wskazany w decyzji.

Dnia 30 czerwca 2017 roku doszło do zawarcia kontraktu menedżerskiego ubezpieczonego z Zakładem Usług (...) Sp. z o. o. z siedzibą w K.. Od dnia 1 lipca 2017 roku do dnia 21 marca 2019 roku ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu istnienia ww. umowy.

W dniu 31 grudnia 2011 roku odwołujący zawarł umowę zlecenia z Miejskim Zakładem (...) w K., a w dniu 28 marca 2019 roku doszło do rozwiązania umowy za porozumieniem stron. W ramach umowy zlecenia ubezpieczony świadczył pracę wraz ze składką na ubezpieczenie zdrowotne.

Ubezpieczony stał się niezdolny do pracy z dniem 21 marca 2019 roku i przebywał nieprzerwanie na zwolnieniu lekarskim, a po 28 marca 2019 roku nie prowadził i nie kontynuował żadnej działalności zarobkowej.

Ubezpieczony K. J. był niezdolny do pracy w okresie od dnia 21 marca 2019 roku do dnia 20 czerwca 2019 roku.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie od decyzji z dnia 26 kwietnia 2019 roku, decyzji z dnia 9 maja 2019 roku oraz decyzji z dnia 27 maja 2019 roku podlegało uwzględnieniu w zakresie prawa do zasiłku chorobowego począwszy od dnia 29 marca 2019 roku do dnia 3 czerwca 2019 roku.

Sąd I instancji wskazał, iż zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2019 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r., poz. 645), zwanej dalej ustawą zasiłkową, z którego wynika, że ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 90 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego – jeżeli jest ubezpieczony dobrowolnie. Prawo do uzyskiwania świadczeń z tytułu choroby uzależnione jest trwania w ubezpieczeniu określonego czasu. Czas ten, nazywany okresem wyczekiwania, uzależnia nabycie prawa do zasiłku chorobowego od pozostawania przez wymagany czas w ubezpieczeniu chorobowym (por. uchwała SN z dnia 29 października 2002 roku, III UZP 8/02). Okres wyczekiwania to okres podlegania ubezpieczeniu chorobowemu wymaganemu dla przyznania prawa do zasiłku chorobowego. Okres wyczekiwania określić można również jako konieczność pozostawania przez wymagany w ustawie czas w ubezpieczeniu chorobowym, by móc nabyć prawo do zasiłku chorobowego w sytuacji wystąpienia niezdolności do pracy. Innymi słowy jest to konieczność przebycia określonego stażu w ubezpieczeniu, wymaganego do uzyskania prawa do świadczeń.

Na podstawie art. 7 ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała:

- 1) nie później, niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego;
- 2) nie później, niż w ciągu 3 miesięcy od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego – w razie choroby zakaźnej, której okres wylegania jest dłuższy, niż 14 dni, lub innej choroby, której objawy chorobowe ujawniają się po okresie dłuższym niż 14 dni od początku choroby.

Sąd Rejonowy podkreślił iż świadczenie wskazane w art. 7 ma charakter wyjątkowy. Mając na względzie uchwałę Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2002 roku (111 UZP 4/02), jest to świadczenie udzielane „po ustaniu okresu objętego składką na ubezpieczenie, bez ekwiwalentu w tej składce, przysługujące z tytułu spełnienia się ryzyka określonego ogólnie, jako niezdolność do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia”. Oznacza to, że zasiłek chorobowy przysługujący po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego jest świadczeniem o charakterze wyjątkowym – udzielanym po ustaniu okresu objętego składką na ubezpieczenie oraz bez ekwiwalentu w tej składce.

Stosownie do treści art. 13 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy:

- 1) ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy;

- 2) kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy;
- 3) nie nabyła prawa do zasiłku w czasie ubezpieczenia, w przypadkach określonych w art. 4 ust. 1;
- 4) jest uprawniona do zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego;
- 5) podlega obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu rolników określonego w przepisach o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres niezdolności do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli ubezpieczenie to ustało po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego.

Opierając się na art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r., poz. 300 z późn. zm.) Sąd I instancji zważył iż, dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowym wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 2,4,5,8 i 10, czyli między innymi osoby wykonujące pracę na podstawie umowy zlecenia. Ubezpieczony zatrudniony został na podstawie kontraktu menedżerskiego traktowanego, jako umowa zlecenia.

W przedmiotowej sprawie kluczowe okazuje się ustalenie, czy osoba niezdolna do pracy po ustaniu dobrowolnego tytułu ubezpieczenia chorobowego traci prawo do zasiłku chorobowego, jeżeli nie przystąpiła do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego w ramach trwającej działalności zarobkowej stanowiącej inny tytuł dla ubezpieczenia. Prowadzi to do ustalenia, czy osoba ubezpieczona w razie kontynuowania lub podjęcia działalności zarobkowej po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego traci prawo do pobierania zasiłku chorobowego za cały okres trwania niezdolności do pracy przypadającej po ustaniu ubezpieczenia chorobowego, czy tylko za tę jego część, w trakcie której podjął lub kontynuował działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym.

Przepis art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej pozbawia prawa do zasiłku chorobowego jedynie za taki okres po ustaniu zatrudnienia, w którym dana osoba kontynuuje lub podejmuje wykonywanie działalności stanowiącej tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającej prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby, ale nie okres po ustaniu zatrudnienia, w którym nie występują okoliczności przewidziane w punkcie 2 tego przepisu. Z tego względu odwołujący nie miał prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia, dlatego że w świetle prawa kontynuował działalność zarobkową po ustaniu zatrudnienia do dnia 28 marca 2019 roku, ale wskazane „prawo” odzyskał od dnia 29 marca 2019 roku, kiedy zaprzestał działalności zarobkowej i spełnia przesłanki do objęcia go zasiłkiem chorobowym po ustaniu tytułu ubezpieczenia. Ubezpieczony K. J. stał się niezdolny do pracy z dniem 21 marca 2019 roku, tzn. jeszcze w czasie istnienia tytułu ubezpieczenia chorobowego. W związku z tym ubezpieczonemu wypłacony został zasiłek chorobowy za dzień 21 marca 2019 roku, natomiast w stosunku do odwołującego nie występowały żadne negatywne przesłanki warunkujące utratę prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia, w szczególności od dnia 29 marca 2019 roku do dnia 3 czerwca 2019 roku. W przypadku wyrejestrowania zleceniobiorcy (...) przez płatnika składek, datą wyrejestrowania winna być data ustania tytułu ubezpieczenia, a zatem dzień rozwiązania umowy – zlecenia tj. dzień 28 marca 2019 roku. W przedmiotowej sprawie wyrejestrowania dokonano z błędną datą, ale dokonano korekty.

Dobrowolne ubezpieczenie K. J. ustało z końcem 21 marca 2019 roku, tzn. o godzinie 24:00. Podleganie dalszemu ubezpieczeniu chorobowemu w ramach trwającej do dnia 28 marca 2019 roku umowy zlecenia uwarunkowane było tym, iż od dnia 21 marca 2019 roku ubezpieczony stał się niezdolny do pracy. W związku z tym odwołujący się nie miał możliwości zgłoszenia się (przystąpienia) do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tytułu wykonywania równoczesnej umowy zlecenia w okresie już trwającej niezdolności do pracy po ustaniu ubezpieczenia chorobowego.

Sąd Rejonowy uznał, iż mając na względzie orzecznictwo Sądu Najwyższego, które zgodnie przyjmuje, iż zasiłek chorobowy po ustaniu określonego tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje tylko za te okresy orzeczonej niezdolności do pracy, w których została podjęta lub faktycznie kontynuowana działalność zarobkowa stanowiąca kolejny lub nowy tytuł podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, co nie dotyczy innych okresów zasiłkowych, w których taka działalność nie była wykonywana. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 lutego 2008 roku I UK 249/07, OSNP 2009 nr 11 – 12, poz. 152, z dnia 4 czerwca 2012 roku, I UK 13/12, LEX nr 1218583 oraz wyrok z dnia 4 października 2018 roku, III UZP 5/18, LEX 2557180).

W przedmiotowej sprawie odwołujący się nie powinien zostać pozbawiony prawa do zasiłku chorobowego za cały okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, to jest za okresy orzeczonej niezdolności do pracy.

Umowa zlecenia ubezpieczonego z firmą (...) została rozwiązana z dniem 28 marca 2019 roku, a zatem od dnia 29 marca 2019 roku K. J. nie prowadził działalności zarobkowej, a jego niezdolność do pracy trwała nieprzerwanie ponad 30 dni i powstała nie później, niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego, co miało miejsce 21 marca 2019 roku. Ostatnią decyzją, jaka została zaskarżona przez ubezpieczonego była decyzja odmawiająca przyznania zasiłku chorobowego za okres od dnia 7 maja 2019 roku do dnia 3 czerwca 2019 roku.

Wobec powyższego i w związku ze spełnieniem przesłanek z art. 4 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 7 ustawy zasiłkowej, Sąd Rejonowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje z dnia 26 kwietnia 2019 roku, 9 maja 2019 roku oraz 27 maja 2019 roku i przyznał prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 29 marca 2019 roku do dnia 3 czerwca 2019 roku. Odwołanie od decyzji z dnia 26 kwietnia 2019 roku w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu, tj. w stosunku do prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 22 marca 2019 roku do dnia 28 marca 2019 roku w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone apelacją z 24 października 2019 roku, przez organ rentowy w zakresie pkt 1. Pełnomocnik zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. jedn. Dz. U. z 2017r., poz. 1368) poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia pomimo kontynuowania działalności zarobkowej stanowiącej tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Wskazując na te zarzuty, wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania w całości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

Sąd pierwszej instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie znajdujące oparcie zarówno w obowiązujących przepisach prawa, jak i w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd II instancji w pełni aprobuje i przyjmując zarówno ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego jak i jego rozważania, jako własne, jednocześnie stwierdził, że nie zachodzi obecnie potrzeba powielania w tym miejscu tych ustaleń (por. wyrok SN z 5.11.1998r., I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24/).

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd II instancji nie dopatrył się żadnego naruszenia prawa materialnego, skutkujących koniecznością - zgodnie z żądaniem apelacji - zmiany tegoż orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy, po samodzielnym zapoznaniu się i przeanalizowaniu całego materiału dowodowego w sprawie oraz pisemnych motywów skarżonego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, doszedł do wniosku, że zarzuty strony skarżącej sprowadzają się w zasadzie do polemiki z niewadliwym stanowiskiem Sądu I instancji i interpretacją przezeń dokonaną a jako takie, nie mogą się ostać. Apelujący ograniczył zarzuty apelacyjne do zarzutu związanego z niewłaściwą wykładnią wspomnianego art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej.

Stanowisko organu rentowego jakkolwiek znajdujące odzwierciedlenie w poglądach doktryny jak i judykatury, co do zasady, nie może pozostawać w oderwaniu od stanu faktycznego w konkretnej sprawie jak również ograniczać interpretacji cytowanego przepisu z pominięciem wykładni teleologicznej czyli bez uwzględnienia celu jaki przyświecał ustawodawcy, wprowadzającemu powyższe uregulowanie. Nie może być również sprzeczne z wykładnią systemową.

Sąd Rejonowy przeprowadził bardzo wnikliwy wywód uzasadniając przyznanie wnioskodawcy prawa do zasiłku za okres, w którym nie miał już innego tytułu do ubezpieczenia. Sąd Okręgowy nie będzie ponawiał tych argumentów, w całości akceptując ich słuszność.

Jedynie dodatkowo Sąd Okręgowy pragnie wskazać, iż zgodnie z art. 13 ust.1 pkt. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 645 z późn. zm.) zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy: kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Wprawdzie kontynuowanie umowy zlecenia po ustaniu stosunku pracy oznacza na ogół podjęcie lub kontynuowanie działalności zarobkowej stanowiącej nowy lub kolejny tytuł do objęcia dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym, a zatem co do zasady stanowi negatywną przesłankę przysługiwania prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu poprzedniego (pracowniczego) tytułu ubezpieczenia chorobowego (art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, por. wyroki Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2012 r., I UK 212/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 294 lub z dnia 28 maja 2013 r., I UK 626/12, LEX nr 1408145).

Jednak w niniejszej sprawie należało podzielić linię orzeczniczą, z której wynika, że zasiłek chorobowy po ustaniu określonego tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje tylko za te okresy orzeczonej niezdolności do pracy, w których została podjęta lub jest faktycznie kontynuowana działalność zarobkowa stanowiąca kolejny lub nowy tytuł podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, co nie dotyczy innych okresów zasiłkowych, w których już taka działalność nie była wykonywana.

W tym miejscu zauważyć należy, iż Sąd Najwyższy uznawał nawet, że ubezpieczona nie powinna być pozbawiona świadczeń chorobowych za cały okres po ustaniu pracowniczego tytułu ubezpieczenia chorobowego, tj. za okresy orzeczonej niezdolności do pracy, w którym jako osoba uprawniona do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia nie uzyskiwała żadnych lub uzyskiwała dochody "marginalne" poniżej progu najniższego wynagrodzenia za pracę (por. wyroki Sądu Najwyższego z: z 25 lutego 2008 r., I UK 249/07, OSNP 2009 nr 11-12, poz. 152 lub 4 czerwca 2012 r., I UK 13/12, LEX nr 1218583 czy uzasadnienie wcześniej powołanego wyroku z 9 stycznia 2012 r., I UK 212/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 294, z uwzględnieniem "progu" minimalnego wynagrodzenia za pracę i adekwatnych świadczeń od takiej podstawy wymiaru składek - wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 lutego 2014 r., SK 18/13, OTK-A 2014 Nr 2, poz. 15).

Sąd Rejonowy nie poszedł tak daleko w swoich rozważaniach, uznając, że odwołujący nie może być pozbawiony prawa do zasiłku tylko za okres, w którym nie miał innego tytułu do ubezpieczeń, jednak cytowana ocena Sądu Najwyższego, utwierdza Sąd Okręgowy co do słuszności zaskarżonego wyroku.

W tym zakresie zauważyć należy, że wnioskodawca nie wykonywał żadnych czynności w ramach umowy zlecenia w spornym okresie i nie uzyskał z tego tytułu wynagrodzenia.

Skoro zatem Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż zasiłek chorobowy po ustaniu określonego (pracowniczego) tytułu obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje w razie podjęcia lub kontynuowania tylko takiej działalności zarobkowej stanowiącej tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie kolejnym lub nowym ubezpieczeniem chorobowym, która zapewnia "źródło utrzymania", w tym choćby minimalny standard ochrony

ubezpieczeniowej, a zatem zapewnia taką wysokość świadczeń zasiłkowych za okres orzeczonej niezdolności do pracy, która nie powinna być symboliczna ani ustalana w wysokości "oderwanej" lub pomijającej zasady ustalania podstawy wymiaru świadczeń dla osób, którym przysługuje ochrona zasiłkowa po ustaniu poprzedniego tytułu ubezpieczenia chorobowego, to tym bardziej należy przyjąć, iż nie było podstaw do pozbawienia wnioskodawcy prawa do zasiłku za cały okres niezdolności do pracy.

Podzielając zatem w całej rozciągłości trafność rozstrzygnięcia i motywów Sądu Rejonowego, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy apelację organu rentowego oddalił, o czym orzekł jak w sentencji.

Przewodniczący: Sędziowie:

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego.